

Arrest

nr. 291 996 van 17 juli 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. OGUMULA
Generaal Geneesheer Derachelaan 127 / 3
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 3 augustus 2020 en verzoekt op 21 augustus 2020 om internationale bescherming. Op 19 mei 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van etnie Pashtun te zijn en te behoren tot de Safi stam. U stelt 24 jaar oud te zijn en u bent geboren in het dorp Naw Qala in het Tagab district van de provincie Kapisa. U hangt het soennitisch islamitisch geloof aan. U bent twee jaar naar school geweest.

Ongeveer acht jaar geleden stierf uw vader een natuurlijke dood. Vijf jaar en tien maanden geleden, werd uw broer A. doodgeschoten door de taliban omdat hij in procedure was om zich aan te sluiten bij de politie.

In gaus 1398 kwam een dorpeling, S. U. twee of drie keer langs om een huwelijksaanzoek aan uw zus te doen. Omdat deze man lid was van de taliban weigerde uw moeder het huwelijksaanzoek waarna hij u bedreigde en jullie verklikte bij de taliban. Op de eerste dag van de tiende maand, kwam Mullah H. A., een lokaal lid van de taliban, langs bij u thuis met enkele andere talibanleden. Hij bracht een brief mee van het schaduwdistrictshoofd van de taliban, M. H., waarin stond dat u zich de volgende dag om tien uur op de basis moest aanmelden. U ging zich de volgende dag aanmelden op de basis, waar u werd meegenomen naar Katcha in het district Alasay, waar de taliban een grote basis en een gevangenis hadden. U werkte er anderhalve maand en moest er onder andere kogels voor RPG-raketten vervoeren en uitdelen. Na anderhalve maand, in delwa 1398, kwam Mullah H. A. langs op de basis. U vroeg hem om u naar huis te laten gaan omdat uw moeder niet op de hoogte was van wat u aan het doen was. U kreeg hier uiteindelijk toestemming voor, maar moest de eigendomsdocumenten van uw huis als borg geven zodat u zou terugkomen. Eenmaal thuis vertelde u aan uw moeder wat er was gebeurd. Zij stuurde u hierop naar uw maternale oom, die uw reis regelde uit Afghanistan, waarna u 's nachts vertrok. U arriveerde vervolgens in België op 3 augustus 2020 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 21 augustus 2020.

Ter staving van uw verzoek legde u uw taskara neer. Op 12 juli 2021 bezorgde uw sociaal assistent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) per e-mail nog een medisch attest. U bezorgde het CGVS op 13 juli 2021 nog uw vaccinatiekaart en enveloppes per aangetekende zending.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Zo wordt uw algemene geloofwaardigheid al aangetast door uw verklaringen over uw leeftijd. Bij uw verzoek om internationale bescherming in 2020 stelde u immers te zijn geboren op 31 oktober 2003 en minderjarig te zijn (DVZ Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Aan deze verklaring kan echter geen geloof worden gehecht, want na medisch onderzoek uitgevoerd in het Universitair Ziekenhuis Antwerpen werd uw geboortedatum resoluut aangepast naar 01/01/1994. Op de bijgevoegde beslissing van de Dienst Voogdij van 2 september 2020 staat dat u de dag van het medisch onderzoek op 28 augustus 2020 een leeftijd had van 26,7 jaar met een standaarddeviatie van 2,3 jaar. U geeft toe zich als minderjarige te hebben voorgedaan en beweert tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u 24 jaar zou zijn. U roept als verschoning in dat u uw arm gebroken had, ze u in Frankrijk hadden verzorgd maar u nog steeds veel pijn had. Omdat het moeilijk was om een opvangplaats te krijgen, was de enige optie voor u om te zeggen dat u minderjarig was (CGVS, p. 6). Uit het verslag van de verklaringen die u aflegde op de dag van uw asielaanvraag, blijkt nochtans nergens dat u verwondingen aan uw arm zou hebben gehad of dat u enige melding maakte van de pijn die u zou hebben gehad op dat moment, terwijl er toen ook werd geïnformeerd of u kwetsbaarheden had, zoals een gebrekkige lichamelijke toestand (DVZ fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). De taskara die u neerlegt in kader van uw verzoek om internationale bescherming is niet van die aard om de vaststellingen omtrent uw meerderjarigheid te wijzingen. Hierop valt namelijk te lezen dat u gebaseerd op uw fysieke verschijning 15 jaar was in 1391. Uw geboortejaar zou dan 1376 zijn, hetgeen overeenkomt met 1997 in de westerse kalender. Uw taskara volstaat derhalve geenszins om hier een ander licht op te werpen. Zoals uit bijgevoegde objectieve informatie blijkt, hebben Afghaanse (identiteits-)documenten weinig bewijswaarde, daar ze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn amper te onderscheiden van authentieke. Dat u ten onrechte beweerde minderjarig te zijn en de Belgische autoriteiten bewust trachtte te misleiden, is niet verenigbaar met wat van u als verzoeker om internationale bescherming verwacht kan worden. Dat uw geboortejaar op basis van de test dermate drastisch aangepast werd van het jaar 2003 naar het jaar 1994, dus wel negen jaar verschil uitmaakt, is een bijzonder negatieve indicatie voor

uw algehele geloofwaardigheid. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast.

Bijgevolg oordeelt het CGVS dat er in uw hoofde geen steunmaatregelen verleend dienen te worden omwille van de door u verklaarde minderjarigheid aangezien uit het voornoemde leeftijdsonderzoek blijkt dat u niet langer minderjarig was op het moment van uw aankomst en verzoek om internationale bescherming in België. Voor het overige heeft u géén elementen kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, noch heeft het Commissariaat-generaal dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. **Uw asielaanvraag bevat immers een opeenstapeling van eigenaardigheden en tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid van uw vluchtaanvraag onderuit haalt.**

Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten omdat de taliban u gerekruteerd zou hebben en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Alhoewel er in uw geval sprake zou zijn van collectieve rekrutering, blijkt er in geen geval uit uw verklaringen, dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten.

Er zou integendeel gewoonweg een lokaal lid van de taliban, Mullah H. A., aan uw deur zijn komen kloppen om u een brief te geven, waarin stond dat u zich de volgende dag moest gaan presenteren op de basis (CGVS, p. 20). Uw hieropvolgend naïeve gedrag kan echter hoegenaamd niet overtuigen. U zou namelijk geen enkel idee hebben gehad dat de taliban u wel eens zouden willen rekruteren, en gewoonweg, toen u een brief kreeg waarin stond dat u zich de volgende dag moest gaan presenteren op de basis, gedaan hebben wat er van u werd gevraagd (CGVS, p. 20). Dit gedrag is niet in overeenstemming te brengen met de vaststelling dat u weldegelijk op de hoogte zou zijn dat de taliban van de mensen in uw dorp verwachtten dat zij de jihad steunden en dat zij ook mensen uit het dorp rekruteerden via de contacten die ze er hadden, en u blijkt er eveneens van op de hoogte te zijn dat Mullah H. A. hiervoor de verantwoordelijke was (CGVS, p. 18). Dat u dan zonder enige vermoedens zich zou gaan aanmelden, en pas ontdekte dat ze u wilden rekruteren toen ze u naar de basis brachten (CGVS, p. 23), is weinig aannemelijk. Bovendien vertelde u bij DVZ al dat u doorhad dat ze u aan het rekruteren waren toen u zich ging aanmelden (DVZ vragenlijst, punt 5, p. 2), terwijl u aan het CGVS stelt dat ze u nog eerst naar een hoger gelegen basis in Kacha brachten voor u dit doorhad (CGVS, p. 23).

Dat u zich helemaal van kwaad bewust zou zijn, klemmt nog meer met uw verklaringen dat u net al zou zijn bedreigd door een lid van de taliban. U verklaart namelijk ook dat een dorpling die lid was van de taliban, uw zus meermaals al ten huwelijk had gevraagd, uw moeder dit weigerde omdat hij bij de taliban hoorde, en de man u vervolgens zei dat hij ervoor zou zorgen dat u er weg was (CGVS, p. 22). Dat u vervolgens eens zou gaan kijken wat de taliban juist van u wilde, kan hoegenaamd niet overtuigen. Dergelijk gedrag is, gezien uw verklaringen weinig aannemelijk en ondergraaft de geloofwaardigheid van uw problemen.

Het is bovendien uitermate vreemd dat als u werkelijk zou zijn verklikt door een talibanlid, de taliban u vervolgens gewoonweg de kans biedt om te ontsnappen. Ofschoon er, voor zover u weet, geen enkele andere persoon de kans had gekregen van de taliban om de basis waar jullie werkten te verlaten (CGVS, p. 24), zouden ze u toch hebben laten gaan. U zou weliswaar uw eigendomsdocumenten hebben moeten

afgeven om te voorkomen dat u zou weggeraken, maar u zou vervolgens toch twee dagen de tijd hebben gekregen van de taliban, die u zo ruimschoots de tijd gaven om uw vertrek te regelen en het land uit te vluchten (CGVS p. 21).

Daarbij dient er bovendien op gewezen te worden dat u de dag van uw verzoek om internationale bescherming liet optekenen dat de taliban u wilden rekruteren, en u dit niet wilde (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Tijdens uw persoonlijk onderhoud stelt u de feiten toch wel anders voor. Daar vertelt u namelijk dat de taliban u niet gewoonweg wilden rekruteren, maar dat ze dit effectief hebben gedaan en u zelfs anderhalve maand voor hen heeft gewerkt (CGVS, p. 20-21), wat toch een wezenlijk verschil is. Dat uw verklaringen hierover verschillen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder.

Wat betreft de dood van uw broer dient er nog te worden opgemerkt dat u ook hier geen coherente verklaringen aflegt. Bij het CGVS stelt u namelijk dat uw broer nooit heeft gewerkt voor de politie, maar slechts bezig was om zich hierbij in te schrijven (CGVS, p. 19), terwijl u de dag van uw verzoek om internationale bescherming liet optekenen dat uw broer weldegelijk werkte bij de inlichtingendiensten (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Hoe het ook zij, u kende vervolgens geen geloofwaardige problemen meer met de taliban (cfr. supra), bijgevolg kan ook dit niet dienen om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw hoofd kenbaar te maken.

De overige documenten die u neerlegt, kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. In het medisch attest dat u het CGVS nog bezorgde per e-mail op 12 juli 2021, valt te lezen dat u een litteken heeft dat consistent is met een bomfragment en dat u een aanhoudende pijn heeft in de heup en het rechterbeen. U vermeldde hier echter helemaal niets van tijdens uw persoonlijk onderhoud, waar u enkel spreekt over een arm die u gebroken zou hebben toen u in Frankrijk was (CGVS, p. 6), en waar dan weer helemaal niets van valt te lezen in dit medisch verslag. Bijgevolg kan het CGVS enkel besluiten dat dit niets te maken heeft met uw problemen of de redenen waarom u niet zou kunnen terugkeren naar uw land.

De vaccinatiekaart die u het CGVS nog bezorgde per aangetekende zending op 13 juli 2021, heeft louter betrekking op het feit dat u gevaccineerd zou zijn in een vaccinatiecentrum in Miakhel in het Tagab district van de provincie Kapisa. Ook de enveloppes die u het CGVS nog bezorgde, hebben enkel betrekking op hoe u deze vaccinatiekaart kreeg toegestuurd. Deze documenten hebben verder geen betrekking op uw persoonlijke problemen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsvername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 7 juli 2021 en dus voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de

beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de

taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

*Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

*Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.*

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. Verzoeker beroept zich in het voorliggende verzoekschrift op de schending van:

- “• artikel 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 (hierna de Vluchtelingenconventie);*
- artikelen 48/3 van de wet van 15 december 1980 (hierna de Vreemdelingenwet);*
- artikel 48/4, § 2, b & c van de Vreemdelingenwet - het algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan veroorzaakt door de gedragingen en/of opzettelijk handelen of nalaten van actoren, zijnde de machtsovername en de terugtrekking van voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen in Afghanistan;*
- non-refoulementbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 48/4, § 2, b & c van de vreemdelingenwet;*
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, meer bepaald de materiele motiveringsplicht;*
- redelijkheidsbeginsel.”*

2.1.2. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 1, A, van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève).

In dit middel, waar verzoeker ingaat op de vluchtelingenstatus, geeft hij een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de toepassing van deze bepalingen, herhaalt hij de door hem aangevoerde vrees voor vervolging en betoogt hij als volgt:

“In casu, blijkt ontegensprekelijk uit de voorgaande en de bespreking hierna dat de voorwaarden voldaan zijn om als vluchteling in de zin van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet herkend te worden.

De vrees voor zijn leven wijst naar de persoonlijke en psychische toestand van verzoeker. Deze vrees wijst op een bewustzijn van het risico gedood te worden door de Taliban wegens zijn ontvluchting uit de grote basis van taliban te Katcha in het district Alasay. Zo werd verzoeker aldaar door de taliban gedwongen gerekruteerd. In de militaire basis van taliban te Katcha, werd verzoeker in dienst van de taliban gesteld voor de vervoering van militaire wapen van de taliban, onder andere kogels voor RPG-raketten.

Naar aanleiding van de toestemming van de schaduwdistrictshoofd van de taliban, M. H., werd verzoeker onder voorwaarden toegelaten om naar huis te gaan. Helaas heeft verzoeker zijn voorwaarden niet nageleefd en keerde naar de militaire basis van de taliban nooit meer terug. Reden waarom de taliban tot op heden naar hem opzoek is met een reële risico door de taliban gedood te worden bij een mogelijk terugkeer naar Afghanistan.

Uit het administratief dossier blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker objectieve aanwijzen gegeven heeft met een redelijkerwijze te verwachten vervolging. Uit een bloemlezing van zijn gehoorverslag in het administratief dossier stelt Uw Raad vast dat verzoeker gegrond vrees voor vervolging in Afghanistan heeft.

In het licht van het gevaar gedood te worden, had verzoeker geen ander keuze dan zijn land van herkomst te verlaten.

Verzoeker is van mening dat zijn vrees voor vervolging wegens zijn weigering terug te keren naar de militaire basis van taliban te Katcha in het district Alasay aannemelijk is en dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt in de zin van de Conventie van Genève en de Vreemdelingenwet, aangezien hij daadwerkelijk door taliban wordt vervolgd.

Dienvolgens is verzoeker van mening dat de bestreden beslissing schuldig gemaakt heeft aan de schending van voormelde normen wegens de weigering van internationale bescherming aan verzoeker te verlenen.

Indienen Uw Raad van mening zou zijn dat de motivering van de bestreden beslissing conform is aan de vigerende normen, is verzoeker van mening dat de bestreden beslissing eveneens schuldig gemaakt heeft aan de schending van de hierna vermelde normen."

2.1.3. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van:

- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, meer bepaald de materiële motiveringsplicht;*
- artikel 48/4, § 2, b & c van de Vreemdelingenwet - het algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan veroorzaakt door de gedragingen en/of opzettelijk handelen of nalaten van actoren, zijnde de machtsovername en de terugtrekking van voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen in Afghanistan;*
- non-refoulementbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 48/4, § 2, b & c van de vreemdelingenwet;*
- redelijkheidsbeginsel."*

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent enkele van de aangevoerde bepalingen en beginselen.

Vervolgens betwist hij de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing. Vooreerst gaat verzoeker in op het motief van de bestreden beslissing omtrent zijn leeftijd. Hij betoogt in dit verband dat de Belgische asielinstanties, waaronder de commissaris-generaal, perfect op de hoogte zijn van het gegeven dat in Afghanistan geen behoorlijke registratie van geboortes plaatsvindt. Hij voegt hieraan toe dat dit betekent dat 90% van de Afghaanse bevolking, waaronder hijzelf, haar geboortedatum en leeftijd niet kent. Volgens hem komt dit meestal voor bij mensen die op het platteland wonen. Voorts stelt hij nog dat dit fenomeen door de bestreden beslissing niet betwist wordt. Bovendien wijst verzoeker op het feit dat hij tijdens de administratieve procedure zijn taskara heeft neergelegd, waarin zijn leeftijd wordt verduidelijkt. Hij meent dat nergens uit zijn taskara blijkt dat dit document vervalst is en dat ook nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal een onderzoek naar de authenticiteit van de taskara heeft gevoerd. Verzoeker vraagt zich dan ook af op grond van welke elementen blijkt dat zijn taskara geen authentiek identiteitsdocument is. Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) geen onderzoeksbevoegdheid heeft in verband met de authenticiteit van de taskara, dient de bestreden beslissing volgens verzoeker te worden vernietigd met het oog op verder onderzoek.

Daarnaast betoogt verzoeker dat de verwerende partij ten onrechte van mening is dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is omdat de wijze waarop hij door de taliban gerekruteerd werd niet geloofwaardig zou zijn. Concreet stelt hij in dit verband dat uit de beschikbare informatie van de commissaris-generaal blijkt dat het niet uitgesloten is dat de taliban mensen op individuele wijze zouden rekruteren. Volgens verzoeker houdt dit in dat de taliban jongeren uit het dorp kunnen uitnodigen om zich bij hen aan te sluiten. Hij vervolgt dat de taliban op heden zich niet langer kunnen beroepen op vrijwilligers, aangezien Afghanistan, sinds de terugtrekking van de buitenlandse troepen aldaar, leeggelopen is. Hij verduidelijkt dat er op heden geen vrijwilligers meer zijn die bereid zijn om zich bij de taliban aan te sluiten. Volgens verzoeker is dit waarom de taliban gedwongen zijn om jongeren uit te nodigen zich bij hen aan te sluiten, zoals in zijn geval. Hij verduidelijkt dat hij werd uitgenodigd zich aan te melden op de militaire basis van de taliban, zonder dat hij vooraf kennis had van wat de intentie was van voormelde uitnodiging. Hij besluit dat de bestreden beslissing geen toelichting biedt over de leegloop in Afghanistan naar aanleiding van de terugtrekking van buitenlandse troepen en ngo's, en dat de bestreden beslissing dan ook dient te worden vernietigd zodat hier bijkomend onderzoek naar kan gevoerd worden.

Tot slot gaat verzoeker in op de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie na de machtsovername door de taliban. Hij geeft aan dat deze situatie buitengewoon precair is en dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer aanwezig zijn als actoren. Verzoeker benadrukt dat het huidige regime van de taliban door de internationale gemeenschap niet wordt erkend. Verder betoogt hij dat de toestroming van humanitaire hulp in Afghanistan op heden niet bestaat. Hij wijst erop dat er een verstoring is van de handel en het banksysteem met een hyperinflatie,

een inkrimping van de economie en een tekort aan cash tot gevolg en dat families noodgedwongen hun kinderen verkopen. Verzoeker benadrukt dat er een reëel risico is dat hij bij terugkeer in een situatie van extreme armoede terecht zal komen, met de onmogelijkheid om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien, nu hij – gezien zijn lange afwezigheid uit Afghanistan en de verbranding van zijn gezinswoning door de taliban – geen familie in Afghanistan meer heeft.

2.1.4. Verzoeker vraagt de Raad op basis van het voorgaande in hoofddorde om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in subsidiaire orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

2.2.2. De verwerende partij maakt, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, op 25 mei 2023 aan de Raad een aanvullende nota over, waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de *weblinks* van vermeldt:

- EUAA, “*Afghanistan Security Situation*”, augustus 2022;
- COI Focus, “*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*”, 23 september 2022;
- COI Focus, “*Afghanistan, Veiligheidssituatie*”, 5 mei 2022;
- EASO, “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022;
- EUAA, “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*”, augustus 2022;
- EASO “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*”, augustus 2020;
- EUAA, “*Afghanistan: Targeting of individuals*”, augustus 2022;
- EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, april 2022.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

- COI Focus “*Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 23 september 2022.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan te worden vervolgd door de taliban, omdat hij na vrijlating onder borg niet terugkeerde naar de basis van de taliban waar hij anderhalve maand werkte nadat hij door hen gedwongen gerekruteerd werd.

Blijkens de bestreden beslissing is verzoeker er niet in geslaagd om zijn vrees voor vervolging, in de zin van het Verdrag van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. Vooreerst (i) vormt de vaststelling dat verzoeker ten onrechte beweerde minderjarig te zijn en de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden een bijzonder negatieve indicatie voor zijn algemene geloofwaardigheid. Bovendien (ii) bevat zijn asielrelaas een opeenstapeling van eigenaardigheden, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid ervan onderuit haalt. Zo (a) komt de wijze waarop verzoeker beweert gerekruteerd te zijn door de taliban niet overeen met de beschikbare informatie hieromtrent. Voorts (b) kan verzoekers naïef gedrag, nadat mullah H. A. aan zijn deur kwam kloppen om een brief te geven waarin stond dat hij zich moest aanbieden op de basis van de taliban – hij zou namelijk geen enkel idee gehad hebben op dat moment dat de taliban hem wel eens zouden willen rekruteren en zou gewoonweg, toen hij de brief ontving, gedaan hebben wat er van hem werd gevraagd – niet overtuigen en legt hij tegenstrijdige verklaringen af aangaande het moment waarop hij zich realiseerde dat de taliban hem aan het rekruteren waren. Daarnaast (c) is het ook vreemd dat, als hij werkelijk zou zijn verklikt door het talibanlid dat met zijn zus wou trouwen, de taliban hem vervolgens gewoonweg de kans boden om te ontsnappen. Verder (d) liet verzoeker op de dag van zijn verzoek om internationale bescherming, in het document “*fiche niet begeleide minderjarige vreemdeling*”, optekenen dat de taliban hem wilden rekruteren, maar hij dit niet wilde terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) stelde dat de taliban hem niet gewoonweg rekruteerden, maar dat ze dit effectief gedaan hebben en hij zelfs anderhalve maand voor hen werkte. Ook (e) wat betreft de dood van zijn broer legt verzoeker geen coherente verklaringen af. Daarnaast (iii) kunnen de door verzoeker neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen. Ten slotte (iv) wordt nog opgemerkt dat verzoeker geen elementen aanbracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban

impact heeft op zijn nood aan internationale bescherming, waardoor ervan uitgegaan kan worden dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht zijn geen concrete impact heeft op zijn persoonlijke situatie.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in het voorliggende verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker beperkt zich immers in wezen tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

2.3.6.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen aannemelijke elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.6.3. Vooreerst dient erop te worden gewezen dat verzoekers initiële verklaring over zijn leeftijd reeds ernstig afbreuk doet aan zijn algemene geloofwaardigheid.

De Raad stelt vast dat verzoeker bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming op 21 augustus 2020 beweerde 16 jaar te zijn. Uit de beslissing tot leeftijdsbepaling van de Dienst Voogdij blijkt echter dat verzoeker op datum van 28 augustus 2020 ouder is dan 18 jaar, waarbij 26,7 jaar met een standaarddeviatie van 2,3 jaar een goede schatting is. Deze beslissing van de Dienst Voogdij werd aan verzoeker ter kennis gebracht en de beslissing bevindt zich in het administratief dossier (map 'documenten buiten de asielpcedure'), zodat hij de inhoud ervan kan verifiëren.

De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Verzoeker had de mogelijkheid om, overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid op de hoogte gebracht in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Uit niets kan blijken dat hij gebruik heeft gemaakt van deze mogelijkheid. De leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij stond dan ook vast ten aanzien van de commissaris-generaal en staat ook in het kader van de huidige beroepsprocedure vast ten aanzien van de Raad.

Tijdens het persoonlijk onderhoud, nadat verzoeker reeds kennis had genomen van de beslissing tot leeftijdsbepaling van de Dienst Voogdij, verklaarde verzoeker niet langer dat hij minderjarig is, maar gaf hij spontaan aan dat hij 24 jaar oud was en in 1997 geboren te zijn. Verder gaf hij aan dat hij de leeftijdsbepaling van de Dienst Voogdij eerder zo gelaten heeft omdat hij het niet meer kon veranderen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 6). Hieruit volgt dat verzoeker toegeeft dat hij initieel gelogen had over zijn leeftijd en dat hij opgaf minderjarig te zijn om zo meer kans op een opvangplaats te maken. Niettegenstaande hij tijdens het persoonlijk onderhoud spontaan zijn volgens hem werkelijke leeftijd opgaf, die valt binnen de standaarddeviatie van het leeftijdsonderzoek, doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker er niet voor terugdeinsde de Belgische autoriteiten te misleiden omtrent een cruciaal element van zijn identiteit, namelijk zijn leeftijd. Ten overvloed merkt de Raad op dat verzoekers verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud dat het feit dat hij zijn arm gebroken had en dat het moeilijk was om een opvangplaats te bekomen, geen verschuiving kan bieden voor het gegeven dat hij zich bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming als minderjarige voordeed. In dit verband merkt de commissaris-generaal immers terecht op dat uit het verslag van de verklaringen die verzoeker aflegde op de dag van zijn verzoek om internationale bescherming (administratief dossier, "*fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling*"), nergens blijkt dat hij verwondingen aan zijn arm zou hebben gehad, noch dat hij melding zou gemaakt hebben van de pijn die hij op dat moment gehad zou hebben, terwijl er toen ook werd geïnformeerd of hij kwetsbaarheden had, zoals een gebrekkige lichamelijke toestand.

Waar hij zich voor zijn leeftijd verlaat op zijn taskara, merkt de Raad, in navolging van de verwerende partij, op dat hoewel de leeftijd die vermeld wordt in deze taskara lijkt overeen te stemmen met de door verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud voorgehouden leeftijd, uit een lezing van dit document blijkt dat zijn leeftijd werd vastgesteld op basis van zijn fysieke verschijning. Bovendien blijkt uit algemene informatie dat Afghaanse (identiteits-)documenten weinig bewijswaarde hebben, daar ze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan (administratief dossier, map

landeninformatie, stuk 1). Voor zover verzoeker aanvoert dat de authenticiteit van de neergelegde taskara dient te worden geverifieerd, wijst de Raad erop dat uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad aan de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen weigeren wanneer deze op het vlak van authenticiteit onvoldoende garanties bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken dient de commissaris-generaal, noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten, *quod in casu* (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714). *In casu* is er in Afghanistan sprake van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige overheid.

In ieder geval, zelfs indien zou aangenomen worden dat verzoeker daadwerkelijk in 1997 geboren is, dient te worden vastgesteld dat hij met dit betoog geenszins een ander licht werpt op de vaststelling dat hij zich bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming wel degelijk en bewust voordeed als minderjarige, terwijl hij in werkelijkheid al meerderjarig was, zij het geboren in 1994 of 1997.

In het verzoekschrift betoogt verzoeker nog dat er in Afghanistan geen behoorlijk systeem bestaat van registraties van geboortes waardoor 90% van de Afghaanse bevolking, waaronder hijzelf, haar geboortedatum en leeftijd niet kent. De Raad oordeelt dat verzoeker echter nergens eerder melding maakte van het gegeven dat hij zijn leeftijd niet kende. In dit verband dient te worden herhaald dat verzoeker, bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming, wanneer hem gevraagd werd naar zijn geboortedatum, resoluut verklaarde dat hij geboren is op 31 oktober 2003, zonder meer. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker dan weer, zo weze herhaald, dat hij 24 jaar is. Gevraagd naar de discrepantie tussen zijn beweerde leeftijd bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming en de leeftijd die hij heeft volgens het voormelde leeftijdsonderzoek, verwijst verzoeker naar zijn gebroken arm en het feit dat het moeilijk was om een opvangplaats te krijgen en maakt hij andermaal geen melding van het gegeven dat hij zijn leeftijd niet zou kennen. Dat verzoeker zijn geboortedatum, zoals het merendeel van de Afghaanse bevolking, niet zou kennen, is aldus slechts een loutere *post factum* verklaring die geenszins weerslag vindt in het administratief dossier.

Aangezien leeftijd een essentieel element is van de identiteit en er toch kan besloten worden dat verzoeker frauduleuze verklaringen hierover afgelegde, heeft verzoeker wel degelijk getracht de asielinstanties te misleiden en te doen geloven dat hij minderjarig was.

De voorgaande vaststellingen inzake de leeftijd van verzoeker vormen, ofschoon op zich niet doorslaggevend om het verzoek om internationale bescherming af te wijzen, dan ook een negatieve indicatie voor zijn algemene geloofwaardigheid.

2.3.6.4. Voorts beaamt de Raad de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat zijn asielrelaas een opeenstapeling van eigenaardigheden, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden bevat die de geloofwaardigheid ervan onderuit haalt.

2.3.6.4.1. Vooreerst oordeelt de Raad, in navolging van de verwerende partij, dat de wijze waarop verzoeker beweert gerekruteerd te zijn door de taliban niet overeenkomt met de beschikbare informatie hieromtrent. Dit motief luidt als volgt:

“Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten omdat de taliban u gerekruteerd zou hebben en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook

veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Alhoewel er in uw geval sprake zou zijn van collectieve rekrutering, blijkt er in geen geval uit uw verklaringen, dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten.

Er zou integendeel gewoonweg een lokaal lid van de taliban, Mullah H. A., aan uw deur zijn komen kloppen om u een brief te geven, waarin stond dat u zich de volgende dag moest gaan presenteren op de basis (CGVS, p. 20)."

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier.

In het verzoekschrift betoogt verzoeker vooreerst dat uit de beschikbare informatie die is toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het niet uitgesloten is dat de taliban mensen op individuele wijze zouden rekruteren, wat volgens hem inhoudt dat de taliban jongeren uit het dorp kunnen uitnodigen om zich bij hen aan te sluiten. De Raad merkt op dat de wijze waarop verzoeker beweert gerekruteerd te zijn door de taliban, niet afwijkt van de algemene informatie hieromtrent omdat hij op individuele wijze werd gerekruteerd. Uit zijn verklaringen blijkt namelijk dat zijn rekrutering onderdeel uitmaakte van een collectieve rekruteringspoging van de taliban (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 23). Zijn vermeende rekrutering valt wel niet te rijmen met de algemene informatie voor zover hij beweert gedwongen te zijn gerekruteerd en, gezien zijn verklaring dat er gewoonweg een lokaal lid van de taliban – mullah H. A. – aan zijn deur kwam kloppen om hem een brief te geven waarin stond dat hij zich de volgende dag moest gaan aanbieden bij de basis van de taliban, zonder dat er ten aanzien van hem beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing uitdrukkelijk erkent dat dergelijke rekrutering uitzonderlijk toch voorkomt. In dit verband stelt de commissaris-generaal terecht dat verzoeker er echter niet in slaagt *in concreto* aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de in de algemene informatie geschetste rekruteringswijze die normaal door de taliban wordt gehanteerd.

Waar verzoeker verder nog meent dat de taliban zich vandaag de dag niet meer kunnen beroepen op vrijwilligers en noodgedwongen jongeren zoals hem moeten uitnodigen zich bij hen aan te sluiten, en dit aangezien Afghanistan, sinds de terugtrekking van buitenlandse troepen, leeggelopen is en er geen vrijwilligers meer zijn die bereid zijn om zich bij de taliban aan te sluiten, stelt de Raad vast dat dit een blote bewering is die verzoeker geenszins weet hard te maken aan de hand van algemene informatie. Bovendien en bovenal is deze door verzoeker geschetste situatie niet deze van tijdens de door hem beweerde rekrutering in 2020.

2.3.6.4.2. Voorts stelt de commissaris-generaal terecht vast dat verzoekers naïef gedrag nadat mullah H. A. aan zijn deur kwam kloppen om een brief te geven waarin stond dat hij zich moest aanbieden op de basis van de taliban – hij zou namelijk geen enkel idee gehad hebben op dat moment dat de taliban hem wel eens zouden willen rekruteren en zou gewoonweg, toen hij de brief ontving, gedaan hebben wat er van hem werd gevraagd – niet kan overtuigen en dat hij ook tegenstrijdige verklaringen aflegt over het moment waarop hij zich realiseerde dat de taliban hem aan het rekruteren waren. De bestreden beslissing overweegt in dit verband op goede gronden als volgt:

"Uw hieropvolgend naïeve gedrag kan echter hoegenaamd niet overtuigen. U zou namelijk geen enkel idee hebben gehad dat de taliban u wel eens zouden willen rekruteren, en gewoonweg, toen u een brief kreeg waarin stond dat u zich de volgende dag moest gaan presenteren op de basis, gedaan hebben wat er van u werd gevraagd (CGVS, p. 20). Dit gedrag is niet in overeenstemming te brengen met de vaststelling dat u weldegelijk op de hoogte zou zijn dat de taliban van de mensen in uw dorp verwachtten dat zij de jihad steunden en dat zij ook mensen uit het dorp rekruteerden via de contacten die ze er hadden, en u blijkt er eveneens van op de hoogte te zijn dat Mullah H. A. hiervoor de verantwoordelijke was (CGVS, p. 18). Dat u dan zonder enige vermoedens zich zou gaan aanmelden, en pas ontdekte dat ze u wilden rekruteren toen ze u naar de basis brachten (CGVS, p. 23), is weinig aannemelijk. Bovendien vertelde u bij DVZ al dat u doorhad dat ze u aan het rekruteren waren toen u zich ging aanmelden (DVZ vragenlijst, punt 5, p. 2), terwijl u aan het CGVS stelt dat ze u nog eerst naar een hoger gelegen basis in Kacha brachten voor u dit doorhad (CGVS, p. 23).

Dat u zich helemaal van kwaad bewust zou zijn, klemmt nog meer met uw verklaringen dat u net al zou zijn bedreigd door een lid van de taliban. U verklaart namelijk ook dat een dorpeling die lid was van de taliban, uw zus meermaals al ten huwelijk had gevraagd, uw moeder dit weigerde omdat hij bij de taliban hoorde, en de man u vervolgens zei dat hij ervoor zou zorgen dat u er weg was (CGVS, p. 22). Dat u vervolgens eens zou gaan kijken wat de taliban juist van u wilde, kan hoegenaamd niet overtuigen. Dergelijk gedrag is, gezien uw verklaringen weinig aannemelijk en ondergraaft de geloofwaardigheid van uw problemen.”

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Door in het verzoekschrift te stellen dat hij werd uitgenodigd om zich aan de militaire basis van de taliban aan te melden, zonder dat hij vooraf kennis had van de intenties achter deze uitnodiging, bevestigt verzoeker alleen maar bepaalde van zijn verklaringen die hij tijdens de administratieve procedure aflegde. Hiermee slaagt hij er echter niet in de vaststelling dat deze verklaringen niet aannemelijk zijn, noch de vaststelling dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over het moment waarop hij zich realiseerde dat de taliban hem aan het rekruteren waren, in een ander daglicht te plaatsen. Deze terechte overwegingen worden dan ook, bij gebrek aan enig dienstig verweer, door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.3.6.4.3. De Raad stelt verder vast dat verzoeker de overige terechte overwegingen van de bestreden beslissing, waarin op pertinente wijze wordt gesteld dat het vreemd is dat, als hij werkelijk zou zijn verklikt door het talibanlid dat met zijn zus wou trouwen, de taliban hem vervolgens gewoonweg de kans boden om te ontsnappen, dat hij in het document “*fiche niet begeleide minderjarige vreemdeling*” liet optekenen dat de taliban hem wilden rekruteren maar hij dit niet wilde, terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal stelde dat de taliban hem niet gewoonweg rekruteerden, maar dat ze dit effectief gedaan hebben en hij zelfs anderhalve maand voor hen werkte en dat hij ook wat betreft de dood van zijn broer geen coherente verklaringen aflegde, en die weergegeven worden als (ii)(b) tot (ii)(d) onder punt 2.3.6.1., volledig ongemoeid laat, zodat ook deze overwegingen bij gebrek aan enig concreet en dienstig verweer onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.6.5. In de bestreden beslissing wordt voorts nog terecht het volgende gesteld:

“Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 7 juli 2021 en dus voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.”

Verzoeker laat ook deze overweging volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig verweer, onverminderd overeind blijft.

2.3.6.6. Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door hem in de loop van de procedure voorgelegde documenten (te weten een medisch attest, vaccinatiekaart en enveloppes), zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.6.7. Het geheel aan documenten en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.8. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in het verzoekschrift louter verwijst naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, brengt hij hiermee geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse.

Voor zover verzoeker benadrukt dat de socio-economische situatie in Afghanistan drastisch is verslechterd na de machtsovername en hierbij wijst op de rol van de internationale spelers, het beleid van de taliban en de impact van het stopzetten van de financiële hulp, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert

eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Verder brengt verzoeker geen enkele objectieve landeninformatie aan die zijn bewering ondersteunt dat er op heden geen toestroming van humanitaire hulp meer is. In de beschikbare landeninformatie, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, is er alleszins geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal worden erkend, houdt niet in dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad wijst er in deze bovendien ook op dat er thans in Afghanistan wel degelijk een *de-factoregering* aanwezig, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Waar hij betoogt dat hij bij terugkeer onmogelijk in zijn elementaire levensbehoeften zal kunnen voorzien nu hij, sinds zijn lange afwezigheid uit Afghanistan en na de verbranding van zijn gezinswoning door de taliban, geen familie meer heeft in zijn land van herkomst, merkt de Raad op dat verzoeker op generlei wijze deze blote beweringen staft en nergens aantoont dat hij niet langer zou kunnen rekenen op een familiaal netwerk in Afghanistan. Nog los van de vaststelling dat verzoeker geen enkel stuk voorlegt waaruit zou kunnen blijken dat zijn gezinswoning zou zijn verbrand, blijkt uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat ten tijde van dit onderhoud zijn moeder inwoonde bij zijn maternale oom, dat hij regelmatig met haar, zijn zus, maternale oom en diens zoon in contact staat en dat zij het goed stellen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 7-8). Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Met een loutere verwijzing naar zijn lange afwezigheid uit Afghanistan, zonder verdere concretisering of toelichting, toont verzoeker evenmin aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.7.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122).

Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kapisa. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen hogere mate aan individuele elementen in die zin, noch maakt verzoeker hiervan melding in zijn verzoekschrift.

Gelet op het voormelde toont hij niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.7.4. Verzoeker toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad merkt op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.10. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.12. Tot slot wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS